

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Dese a soudců JUDr. Kateřiny Hornochové a JUDr. Ing. Pavla Horáka, Ph.D., ve věci žalobkyně **České mincovny a.s.**, se sídlem v Jablonci nad Nisou, U Přehrady 3204/61, PSČ 466 23, IČO 28737016, zastoupené JUDr. Michaelou Šerou, advokátkou, se sídlem Praze 1, Revoluční 1003/3, PSČ 110 00, proti žalovaným **1. Pražské mincovně, a.s.**, se sídlem v Praze 1, nám. Republiky 1090/5, PSČ 111 21, IČO 24143707; **2. Mincovně Bohemia a.s.**, se sídlem ve Vsetíně, Mostecká 364, PSČ 755 01, IČO 29382351, **3. Ludmile Trtíkové**, se sídlem ve Vsetíně, Mostecká 364, PSČ 755 01, IČO 73241229, všem zastoupeným JUDr. Ilonou Barošovou, advokátkou, se sídlem ve Vsetíně, Smetanova 970, PSČ 755 01, o ochranu proti nekalé soutěži, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 Cm 119/2011, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. října 2014, č. j. 3 Cmo 476/2013-435, takto:

- I. Dovolání **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í :

(§ 243f odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu – dále jen „o. s. ř.“)

Dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. října 2014, č. j. 3 Cmo 476/2013-435, v rozsahu, ve kterém odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích pod body I, VI a X (dovolání se tedy netýká druhé žalované, jež je nyní zapsána v obchodním rejstříku pod obchodní firmou Bohemia Gold Coins a.s.), není přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí nezávisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva ve smyslu § 237 o. s. ř.

Dovolatelka formulovala dvě otázky hmotného práva.

První otázka zněla, zda je klamavá obchodní firma v situaci, kdy taková firma jednoznačně evokuje spojitost s:

- a) konkrétní obcí, aniž by příslušná právnická osoba v takové obci reálně vyvíjela svoji činnost, resp. k ní měla jakoukoli relevantní vazbu kromě zapsaného sídla;
- b) všeobecně známou historickou státní (královskou) institucí, aniž by existovala jakákoli reálná spojitost příslušné právnické osoby s onou institucí,

to vše v situaci, kdy právnická osoba vystupující pod danou firmou vede rozsáhlou agresivní marketingovou kampaň na podporu iluze takové spojitosti.

Druhá otázka zněla, zda užívání domén „prazska-mincovna.cz“ a „prazskamincovna.cz“ je klamavou obchodní praktikou, a to v kontextu skutečností uvedených v první otázce.

Dovolatelka však při formulování těchto otázek vycházela z nesprávných předpokladů.

Při formulování první otázky v části pod písm. a) dovolatelka vycházela z nesprávného předpokladu. Ze skutkových zjištění vyplývá, že první žalovaná má v Praze nejen zapsané sídlo, ale má zde umístěnu i prodejnu. Součástí obchodní firmy je tedy označení místa, které má skutečnou spojitost s činností právnické osoby označené dotčenou obchodní firmou.

Při formulování první otázky v části pod písm. b) pak dovolatelka předpokládala všeobecnou známost historické pražské mincovny. Odvolací soud však tuto otázku v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) posuzoval pohledem průměrného spotřebitele (ohledně posouzení pohledem průměrného spotřebitele např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. dubna 2013, sp. zn. 23 Cdo 3845/2012) a dospěl k závěru, že takový spotřebitel nemá vědomost o subjektech razících mince v Praze do roku 1856. Z toho vyplývá, že samotným zvolením slov „pražská mincovna“ jako kmene své obchodní firmy žalovaná nezískává neoprávněnou výhodu v soutěži a závěr odvolacího soudu o souladu jednání žalované (v tomto směru) s dobrými mravy soutěže odpovídá judikatuře Nejvyššího soudu, podle které je v rozporu s dobrými mravy soutěže jednání, které se nachází za hranicí přípustné agresivity při soutěžení na trhu a které je ve vztahu k ostatním soutěžitelům zákeřné, podvodné či parazitující, nebo ve vztahu k zákazníkům klamavé (srov. např. rozsudek ze dne 10. ledna 2011, sp. zn. 23 Cdo 5184/2009, a ze dne 30. října 2014, sp. zn. 23 Cdo 3338/2012).

Druhá otázka vychází ze stejných (mylných) předpokladů, proto ani ta nezakládá přípustnost dovolání.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší soud dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřipustné odmítl.

Rozhodnutí o náhradě nákladů dovolacího řízení se v souladu s § 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř. neodůvodňuje.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Zdeněk D e s , v . r .
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Marie Pezlarová

V zastoupení: Ingrid Rafajová, DiS.